

Sönen İşçi Devleti Mi, Sönmeyen Revizyonizm Mi?*

Serhat Kerim

Devrimci Marksizm dergisinin Mayıs 2006 tarihli sayısında Cenk Ötküner yoldaşın Stalinist TKP önderliğinin Marksizmde devlet konusuna dair tartışmalarına bir müdahalesi yayınlandı.

Cenk yoldaş yazısında Stalinist TKP önderliğinin sosyalizm ile proleterya diktatöryasını eşitleyerek Stalinist bürokrasinin ayrıcalıklı ve karşıdevrimci bir tabaka olarak durumunu gizlemeye çalışan karşıdevrimci “tek ülkede sosyalizm ve emperyalizm ile birarada varolma” teorisine dayanan mantığını hedef almakta ve işçi demokrasisini savunmaya çalışmaktadır.

Bu yazının Marksist kuramı tahrif eden karşıdevrimci Stalinist ideoloji karşısında devrimci bayrağın yükseltilmesi amacını taşıdığına yürekten inanıyor ve bu amacı can-ı gönülden destekliyorum. Fakat yoldaşın aşağıda özetleyeceğim 12 farklı tez halindeki görüşlerinden 5 tanesinin doğrultusunun yazarın amacından bağımsız olarak Trotskizmin revizyonuna hizmet ettiğine inanıyorum.

---

* Okuduğum her satırında bana Trotskist olmayı yeniden öğreten ustam Nahuel Moreno'ya.

Şimdi Ötküner'in görüşlerini aktarmak istiyorum.

***

Kimseyi alıntıya boğmak istemediğim için Cenk yoldaşın fikirlerini tezler şeklinde, katıldığım 7 adet ve katılmadığım 5 adet tez olarak özetlemek istiyorum (tezlerin formülasyonu bana aittir, dolayısıyla özetlemeden kaynaklanan olası hatalar da tamamıyla benimdir).

Katıldığım tezler:

1. Proletarya diktatörlüğü, tarihte ilk kez çoğunluğun yönetimidir ve esas amacı, sınıfları ortadan kaldırmak ve sınıfsız topluma geçmektir.

2. İşçi devletinde sınıf mücadelesi tüm şiddetiyle sürecektir ve burjuvazi üzerindeki baskı sürekli arttırılmalıdır; dünya devriminin henüz gerçekleşmemiş olduğu şartlarda işçi sınıfının emperyalist müdahalelere karşı devlete ihtiyaç duyacağı açıktır.

3. İşçi devleti karşıdevrimcileri bastırmak için bir araçtır ve bir özgürlük aracı değildir.

4. Proletarya parçalanmış burjuva devlet mekanizması yerine kendi aygıtını yani sovyetleri geçirmelidir.

5. Proleter diktası altında sınıflar varlıklarını sürdürdükleri için devlet sınıf hakimiyeti işleviyle var olacaktır.

6. Toplumun işçi devletine katılma süresini belirleyecek olan üretici güçlerin gelişmişliğinin seviyesi ve dünya devriminin ilerlemesidir.

7. Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü, dünya devrimine yol açarak, sınıfların ortadan kalkmasına doğru meyil edeceği yerde, Stalinizm önderliğinde -bürokrasinin çıkarları temelinde- bürokratik diktatörlüğe yönelmek zorunda bırakılmıştır.

Katılmadığım tezler:

8. İşçi devleti, devlet kategorisi altında burjuva devletine göre öz olarak değil şekil yönünden bir değişikliği ifade eder.

9. Proletarya iktidarı döneminde devlet sönmeye başlamalıdır.

10. Geçiş devleti üzerine tartışmaların Lenin'in *Devlet ve Devrim*'deki çerçevesine sadakatle bağlı kalınmadan sürdürülmesi revizyon hamlesidir ve hatadır.

11. Paris Komünü bir proleter diktasıdır.

12. Devrimci Marksistleri Stalinistlerden ayıran temel nokta, devletin sönmümlenmesi lehinde çalışmaya başlamalarıdır.

Tezleri tartışmaya geçmeden önce tartışmanın ana konusu olan işçi devletini ve onun bir araç olarak dünya proletaryası için önemini tanımlamak istiyorum.

***

Öncelikle şu soyut devlet kavramını yeryüzüne indirelim diyorum. Ben somut tecrübeler üstünden tanımlamadan soyut anlamda işçi devletini tartışmanın bir anlamı olduğuna inanmıyorum ki metod olarak bence devrimci bir metod da değil.

Emperyalist kapitalist çağda Marksizmin tanımladığı 2 tip devlet var: işçi devleti ve burjuva devleti. Biz işçi devletini tartışacağız.

Nedir işçi devleti? Bir işçi devletinin özü, insanlığı ve doğayı yok etmeye programlanmış olan emperyalist kapitalizmin ortadan kaldırılması yolunda işçi sınıfının toplumda politik iktidarı ele geçirmesi ve dünya devrimi görevini ifa edebilmek için burjuvaziye mülksüzleştirmek ve tüm ayrıcalıkları ortadan kaldırmak için iktidarını sömürücü azınlığa karşı zorla uygulamasıdır.

Devrimci bir işçi devletinin biçimsel tezahürü devrimci Trotskist partinin önderliğinde işçi demokrasisinin hakim olduğu devrimci sovyetlerin iktidarı, emperyalist kapitalist karşıdevrimci burjuvazinin mülksüzleştirilmesi için en önemli üretim araçları ve banka sisteminin işçi iktidarı tarafından devletleştirilmesi, açlığın kaynağı kapitalist piyasa anarşisini ilga etmek için sovyet iktidarı tarafından merkezi ekonomik planlamanın gerçekleştirilmesi, emperyalist sömürü düzenine karşı dış ticaretin devlet tekeline alınması ve tüm bu devrimci kazanımları yok etmek için tetikte bekleyen (ya da saldırıya geçmiş olan) emperyalist karşıdevrimi bertaraf etmek için işçi milisleri tabanına dayanan devrimci kızıl ordudur.

Proletaryanın devrimci diktatörlüğünü bir koşucuya benzetirsek devrimci Trotskist parti koşucunun beyni ve işçi demokrasisi ise kanıdır; devrimci sovyetler damarlarıdır. Üretim araçlarının ve finans sisteminin kamulaştırılması ile dış ticaretteki devlet tekeli omurgasıdır. Emperyalist karşıdevrim karşısında onu koruyan ve yaşamasını sağlayan kızıl ordu nefesidir; Trotskist 4.enternasyonal antrenörü ve tek can yoldaşdır. Ama en önemlisi koştuğu istikamettir: dünya devrimi.

Bir devrimci işçi devleti, dünya proletaryasının dünya devrimi görevini ifa etmesi için Trotskist 4.enternasyonal ile beraber sahip olduğu en önemli silahlardır. Karşıdevrimci Stalinist bürokrasiyi on yıllarca bu kadar güçlü kılan temel sebep, böylesi güçlü bir silahı dünya devriminin elinden alıp kendi

çıkarları için ve emperyalist karşıdevrimci burjuvazinin aktarım kayışı olarak ona hizmet etmek üzere onunla uzlaşmak için kullanmış olmasıdır.

***

Burada Cenk yoldaşın ilk 3 tezini birarada değerlendirmek ve tez tartışmasına geri dönmek istiyorum.

Cenk yoldaşın sıraladığım ilk 3 tezi Komintern'in devrimci dönemindeki ilk 4 kongresinde aldığı pozisyonlarıyla aynı doğrultadır.

Komintern, 1. Kongre'deki "21 Katılma Koşulu"nda emperyalist kapitalizm çağında sınıf mücadelesini iç savaş aşamasında olarak tarif etmektedir. Bunun anlamı, beyaz terörü ve emperyalist karşıdevrimi haritadan çıkarmanın yolunu şaşıracağıdır.

Komintern, 2. Kongre'deki "Komintern'in Başlıca Görevleri" metninde proleter iktidarını "proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin en belirleyici ve en devrimci biçimidir" sözleriyle tanımlar ve siyasal iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesinin proletaryanın burjuvaziye karşı olan sınıf mücadelesini kesintiye uğratmak şöyle dursun tam tersine onu daha geniş, daha keskin ve acımasız kılacağını ifade eder. Bu yüzden Komintern aynı metinde proleter diktasını "proletarya hükümetinin ve savunmasının tüm devlet sistemiyle güçlendirilmesi" olarak tanımlar.

Cenk yoldaşın 4. tezi de ortodoks Trotskist çizgide konuşlanmıştır fakat ben 2. ve 4. tezlerin 9. tez ile tezat içinde olduğuna inanıyorum.

Proleter iktidarı bir çoğunluk diktasıdır ve tarihte ilk defa Sovyet Rusya'da yaşanmıştır. İşçi demokrasisine dayalı sovyetlerin Bolşevik Partisi önderliğindeki iktidarı bence burjuva devletinden şeklen olduğu gibi öz olarak da farklıdır. Nasıl devrimci bir Trotskist parti, bir burjuva partisinden sadece şekil olarak farklı değilse, işçi devleti de burjuva devletinden öz olarak da ayrıdır. Öz olarak farklı olmasını sağlayan nitelik, işçi devletinin bir sınıfın diğerini sömürmesi için örgütlenen bir araç değil emekçilerin dünya çapında diktasını kurmak için bir araç olmasıdır.

Sovyet rejimi yeni bir tip devlettir ve "burjuvazisiz burjuva devleti" değildir; işçi devleti dünya devrimi için proletaryanın dünyanın bir noktasında yeni bir araç ve asıl önemlisi yeni bir üs elde etmesidir. Tekrar söylüyorum, işçi devletini nitel olarak burjuva devletinden ayıran onun dünya devrimi için bir araç niteliğindeki bir çoğunluk diktası olmasıdır.

Buradaki hata benim açımdan bir işçi devletini sadece ulusal burjuvaziye baskılamak için zorunlu bir aygıt olarak görmekten ileri geliyor, bunun ulusal Trotskist zihniyetin bir ürünü olması kuvvetle muhtemeldir. İşçi devletini

sadece ulusal planda tartışmak az sonra inceleyeceğimiz aşamalar ve sönüm-
lenme konusunda da revizyonist bir tutuma yol açarak karşımıza çıkmaktadır.
Bu tutum 5 ve 6 nolu ortodoks Trotskist tezler ile 10 numaralı revizyonist tez
arasındaki karşıtlıkta kendini göstermektedir.

***

Cenk yoldaş, 5 ve 6 nolu tezlerinde sınıflar varoldukça baskı aygıtı olarak
devletin varlığını sürdüreceğini ve bunun süresinin üretici güçlerin gelişmişli-
ği ile dünya devrimine bağlı olduğunu ifade ederken Stalinistleri 10 numaralı
tezinde proler iktidarı altında devletin sönümlenmesine karşı olmakla eleştir-
mektedir.

Komintern, 2. kongre metinlerinden Komintern Platformu'nda "burjuva-
zinin direnişi kırıldığı, bu sınıf mülksüzleştirilip bir emekçi kitle haline ge-
tirildiği ölçüde proletaryanın diktatörlüğü ortadan kalkacak, devlet ölecek,
toplumsal sınıflar da onunla birlikte yok olacaktır" demektedir.

Emperyalist kapitalist burjuvazinin direnişini kırmanın tek yolu vardır:
dünya devrimi. Dünya devrimini, bir diğer deyişle yeryüzündeki tüm ül-
kelerde politik iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesini ifa etmeden
emperyalist karşıdevrimci burjuvazinin direnişi kırılmayacaktır. Dolayısıyla
Trotskist 4. Enternasyonal dünya devrimini tamamlamaksızın toplumsal sı-
nıflar yok olmaya başlamayacaktır. Ancak emperyalizm tüm dünya ölçeğinde
yenildikten sonra devrimci Trotskist parti devrimci işçi devleti içinde ve işçi
devleti de komünist toplum içinde erimeye yüz tutacaktır.

Dünya devriminin kazandığı bir üs olan devrimci bir işçi iktidarındaki
aracı olan devleti dünya devrimini, emperyalist karşıdevrimi, olası iç savaşı
şemanın asli unsuru olarak hesaba katmadan hele de ulusal planda tartışmak
kasıtlı değilse saflıktır. Cenk yoldaşın komünizme dair savunduğu aşamalar
ve sosyalizm ile komünizm arasında çizdiği farka tamamıyla katılıyorum fa-
kat yoldaşın proleter iktidarına dair hatası aşıkardır: emperyalizm kapitalist
burjuvazinin iktidarı tüm emperyalist metropollerden temizlenmeden işçi
devletinin yok olmasını sönümlenmeye başlamasını tartışmak anlamsızdır, bu
dünya devriminin tamamlanmasından sonrasına ait bir görevdir. Mühim olan
öncelikle işçi devletinin emperyalizmi yok etmesi üstünden tartışmaktır.

Devrimci bir işçi devletinin hedefi toplumsal sınıfları ve ulusal sınırları
ortadan kaldırmaktır, doğru; sınıflar ancak dünya devrimi ile ortadan kalkma-
ya başlayabilir, doğru; dünya devrimi ancak güçlü devrimci proleter araçlarla
olur, doğru; o zaman işçi devleti de güçlü olacaktır, o baş doğru.

Devrimci proleter devleti, tarihte ilk defa çoğunluğun sömürücü azın-

lık üstünde hakimiyetinin ifadesidir ki bu anlamda sahip olunan en devrimci araçtır. Bu aracı kullanmayı erken bırakırsak işimiz yarım kalır, ulusal çaptaki devrimi dünya devrimine tamamlayamayız.

O zaman düşmana karşı sahip olduğumuz en önemli iki araçtan (Trotskist 4. Enternasyonal ve devrimci işçi devleti) birisini durup durduğu yerde güçsüz bırakıp mezarını kazmaya, sönümlenmesi için çalışmaya nasıl başlarız?

Başlarız ama ancak dünya devriminden sonra başlarız. Ondan önce yapılacak herşey devrimci diktatörlüğün bekası, güçlenmesi, devrimci bir tarzda, sürekli seferberlik temelinde dünya devrimi için inşa edilmesi, emperyalist karşı-devrimin ve beyaz terörün olası iç savaşta bertaraf edilmesi için olacaktır.

Bu noktada komünist topluma doğru ille de bir şema yapmak gerekirse şu şekilde bir özet yapabiliriz:

1. Trotskist enternasyonalin ve ulusal devrimci Trotskist partilerin inşası
2. Ulusal çapta politik iktidar(lar)ın ele geçirilmesi
3. Dünya devrimi tamamlanana kadar devrimci işçi devletlerinin var gücümüzle inşası ve güçlendirilmesi
4. Emperyalist metropol ülkelerin tamamında iktidarın alınması ve dünya devrimi
5. Sınıfların yok olmaya başlaması ve Trotskist partinin politik aygıt olarak işçi devleti içinde erimeye başlaması, proleter devletin politik aygıt olarak sönümlenmeye başlaması
6. Sosyalist aşamaya geçilmesi ve politik baskı aygıt olarak devletin yokluğu
7. Üretici güçlerin gelişmişliği temelinde komünist aşamaya geçilmesi ve iktisadi bir aygıt olarak da devletin tamamıyla ortadan kalkması.

Bu şemadan çıkarılacak sonuç açıktır: proleter iktidarı, ulusal çaptaki işçi devrimi ile başlar ve güçlenir; iktidarın zayıflaması ise ancak dünya devrimi ile başlar. İktidarın zayıflaması açısından doğrusal bir gelişme söz konusu olamaz. İşçi devleti de bizim bir aracımızdır ve tıpkı Trotskist parti gibi bunu da inşa etmeliyiz.

Sadece Komintern'in Moskova'da konuşlanmış olması bile bir işçi devletin ne kadar önemli olduğuna işaret eder; proletarya başka nerede nasıl böyle bir devrimci aygıtı yaşatabilirdi ki?

***

12 numaralı tezi ve Cenk yoldaşın aldığı revizyonist pozisyonların köke-

nini tartışmadan önce 10 ve 11 numaralı tezleri ele almak istiyorum.

Cenk yoldaş Stalinist TKP önderliğini işçi devleti tartışmasında *Devlet ve Devrim*'in çerçevesine bağlı kalmamakla eleştirmekte ve bu çerçevenin dışına çıkmayı revizyonizme yönelik hamle olarak ele almaktadır.

Devlet ve Devrim'in yazarı olan Lenin'den bahsederken nasıl bir Lenin'den bahsediyoruz ona bakmak istiyorum önce: henüz Rosa Luxemburg'ların katlini görmemiş, devrimci iktidarı beyaz teröre karşı savunmak için verilen savaşta yüzlerce Bolşevik işçi militanın canını vermesine şahit olmamış, NEP'i ilan etmek zorunda kalmamış ve herşeyin diktatörlüğün bekasına tabi olduğu yaşamamış bir Lenin'den bahsediyoruz.

Ben iç savaşı kazanan, Komintern'i kuran ve devrimci sovyet iktidarını pekiştiren Lenin ile yukarıda anlattığım Lenin arasında dağlar kadar fark olduğuna inanıyorum. Tek devrimci olan gerçektir ve insan bilincini gerçekler, tecrübeler ilerletir. 1844'teki Marx ile 1884'teki Marx aynı olabilir mi? Mümkün mü böyle bir şey? *Devlet ve Devrim*'i yazan Lenin ile emperyalist karşıdevrime karşı çarpışan Lenin aynı olabilir mi? Onca nicel tecrübenin Lenin'in bilincinde nitel bir sonucu olmadığını düşünmek saflıktır bence, eğer kasıtlı değilse. Herşey dünya devriminin ihtiyaçlarına ve devrimci sovyet iktidarının bekasına tabidir, alınacak önlemler Trotskist ilkelerimizin ve stratejilerimizin gerektirdikleri dışında asla önceden bir forma sokulamaz.

Paris Komünü'ne dair olan tartışmaya ise derinlemesine girmek istemiyorum fakat 30'ların sonunda Fransız Trotskistlerinden *La Commune* grubuyla yaptığı tartışmada Paris Komünü'nün işçi devleti olduğunu reddeden Trotskiy'in pozisyonunu hatırlatmak istiyorum.

***

Son tez olarak 12 numaralı tezi incelemek istiyorum.

Cenk yoldaş, bu tezinde devrimci Marksistleri (Trotskistleri) Stalinistlerden ayıran temel nokta olarak Trotskistlerin işçi devleti çatısı altında işçi demokrasisini savunması olarak göstermekte fakat bunu da devletin sönmesi için çalışmamız şeklinde ifade etmektedir.

Ne vahimdir ki 2008 yılında, Trotskist 4. Enternasyonal'in kuruluşunun 70. yılında, Türkiye Trotskizmi için uzun yıllar emek harcamış bir devrimci hala Trotskizmi Mandelist revizyonist bir açıdan tanımlamaktadır. Bu herşeyden önce ortodoks Trotskistlerin bir hegemonya hatasıdır.

Bu tartışmanın önemi aslında Trotskizmin algılanmasındaki farktır. Trotskizmi Stalinizmden ayıran temel nokta, Trotskizmin tek devrimci akım olmasıdır.

İster resmi komünist partiler isterse de aşırı-sol küçük burjuva hareketler ile kendini ifade etsin, proletaryanın devrimci sürekli seferberliğine ve sürekli devrime karşı olan tüm Stalinist, Maoist, Kastrocu vb. parti ve örgütler doğrudan veya dolaylı olarak karşı-devrime hizmet ederler, işçi devrimine değil. Eskaza böyle olmasalardı dünya sanırım şu an böyle olmaz ve biz de Trotskist olmazdık.

Trotskizmi var eden nedir? Neden Trotskizm var? Stalinistler işçi demokrasisine karşı oldukları için mi? Hayır, yüz binlerce kere hayır. Trotskizmi Stalinist karşıdevrimci bürokrasiye karşı sadece işçi demokrasisi savunusu üzerinden tarif etmek yani biçim üstünden tanımlamak dehşet bir yanıştır.

Bizi Stalinistlerden ve karşıdevrimin sol içindeki diğer ajanlarından ayıran işçi sınıfının bağımsızlığını, dünya devrimi görevinin ifasını, işçi devletlerinin bekaasını canı pahasına savunan tek devrimci Marksist akım olmamızdır. Verdiğimiz canları, Martin Monat'ları, Marcel Hi'leri, karşıdevrimci Stalinistlerin elinde can veren Çinli ve Vietnamlı Trotskistleri, Simon Bolivar Tugayları'nı unuttuğumuz veya hergün tekrardan hatırlamadığımız sürece demokratist revizyonizmin virüsü devrimci Trotskist kanımızda daha uzun süre dolaşıyor olacak, orası belli.

Bu Mandelist, anarşizan, demokratist revizyonizm öyle bir melanet ki yazısının bazı noktalarında Cenk yoldaş bile rahatsız olmuş olmalı ki kendisini anarşistlerden ayırma ve işçi devleti örgütlenmesine ihtiyaç duyulması konusunda bir tereddüt olmadığını ifade etme ihtiyacı hissediyor.

Zira bu revizyonist sapma Trotskist saflarda o kadar sinsice ilerliyor ki işçi devletinde sınıf mücadelesi yokmuş gibi izlenim uyandırıp politik iktidar alındıktan sonra herşey süt liman olacakmış gibi bir hava yaratıyor, sınıflar yokoldukça devletin öleceğini değil sanki devlet öldükçe sınıfların yok olacağı gibi anarşizan bir mantığı dayatıyor, karşıdevrimci Stalinist bürokrasiyi "gerici güç" yapıyor, ilke gereği Marksizmi ileri taşıma iddiasıyla Trotskizmi geri taşıyor, sovyetlerin iktidarda olmasını devrimci bir işçi diktatörlüğü bunu gerektirdiği için değil bürokrasinin panzehiri olsun diye savunuyor, Stalinist bürokratik kastın teorisini çürütmek adı altında demokratizme Trotskizm ceketini giydiriyor ve devrimci bir diktatörlüğün demirden ihtiyaçlarını sindiremeyen küçük burjuva demokratizmin şekilciliğini Trotskizm diye pazarlıyor ama bunların yanına mutlaka üç beş ortodoks önerme koymayı da unutmuyor.

Pablocu-Mandelist revizyonizm tamamen çöpe atılmadan Trotskizm adına adılan tüm adımlar her ne kadar iyi niyetli de olsa devrimci bir lügat arkasında revizyonist bir sonuç taşıyacaktır.

Türkiye Trotskizminin saflarında mevcut olan Mandelist revizyonizm

Türkiye Trotskizminin küçük burjuva öğrenci tabanının bir yansıması ve Mandelist okuldan yetişme önderler tarafından yetiştirilmesinin bir sonucudur.

Proleter bir tabana daha fazla ulaştıkça ve devrimci söylemin arkasında gerçek bir devrimci metot olup olmadığını aradıkça bu melanetten umuyorum kurtulacağız.

Devrimci yöntem bence çok önemli zira Marx ve Engels hata etmiş olabilir, Lenin ile Trotskiy de pek çok konuda etmiştir. Ben de ederim, Cenk yoldaş da. Herkesin buna hakkı var. Ama bizim artık devrimci yöntem değil söyleme bakan ve devrimci bir Trotskist değil de önderlerinin noteri olmayı kafaya koymuş, kariyerist, kitap ezbercisi küçük burjuva mantıklı “devrimciler” yetiştirmeye hakkımız yok.

***

Cenk yoldaşı bu revizyonist hataya sürükleyen işçi devletini ulusal çapta ele alıp dünya devrimini ikincil bir kategori gibi görmesidir. İç savaş ve emperyalist karşıdevrimi ise asal bir boyut olarak tartışmaya katmamasıdır. Devrimci niyetinden bağımsız olarak revizyonist Mandelist çizgiye hizmet eden bir pozisyon almıştır.

Peki tüm bunlar iki yıl sonra neden bu kadar önemli diyen yoldaşlar çıkacaktır eminim, özellikle de Devrimci İşçi Partisi saflarında.

Bu tartışma çok önemli yoldaşlar, zira Cenk yoldaşın dediği gibi “genel teorik çerçeve politikaya yön verir,” bir pusuladır. Yeni bir politik partinin inşası sürecinde aslolan programdır; Trotskizmin programı da üç kelimedir: proletaryanın devrimci diktatörlüğü. Eğer amacınız farklı ise, demokratist bir diktatörlük ise, yönünüz ve aracınız da farklı olacaktır. Devrimci bir diktatörlük için devrimci Trotskist bir parti gereklidir, demokratizm için ise demokratist bir parti.

Demokratist-anarşizan-Luxemburgcu bir sapmadan dünya çapında Halk Cepheci karşıdevrimci noktaya evrimini tamamlayan Mandelist örgütün başına gelenlerin dersleri iyi çıkarılmalıdır. Ortodoks Trotskizmin safında örgütlü olmak da devrimci Trotskist metodu sürekli kılmadıkça sihirli değnek değildir; LİT’in İtalyan seksiyonu olan SR’nin (Devrimci Sosyalizm) anarşizan eğilimlerinin kendi yokoluşuna yol açtığını bir an bile akıldan çıkaramayız.

Nasıl bugünün Chavez-Lula-Morales-Lugo şakşakçıları, Halk Cepheci oportünistleri geçmişin devrimci Trotskistleri arasından yetiştiyse geleceğin Mitterandçı “Trotskistleri” de bugünün devrimci Trotskistleri arasından yetişecektir. Ta ki biz bunu engelleyene kadar.

Devrimci Marksizm

Komintern, 2. Kongre'deki "Komintern'in Başlıca Görevleri" metninde şöyle demektedir: "bugün dar kafalılara 'bir teorik ayrılık' gibi görünen herşeyi burjuvazi, yarın karşıdevrim için kullanacaktır."

Burjuvaziye koz verip vermemek saflarımızda revizyonizme karşı yapacağımız savaşa, yani bize bağlı.